

ת"פ 31140/10/16 - מדינת ישראל נגד מאיר דנדקר

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 31140-10-16 מדינת ישראל נ' דנדקר

בפני
בעניין: כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ
מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

נגד

מאיר דנדקר ע"י ב"כ עו"ד רועי פוליטי

הנאשם

גזר דין

הסדר הטיעון וטענות הצדדים

1. הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום המתוקן שהוגש במסגרת ההסדר, בתאריך 8.4.14 בסביבות השעה 00:40 ברחוב כף החיים בבית"ר עילית, אירע אירוע אלים בין הנאשם לבין שני בגירים נוספים ושני קטינים. בהמשך לאירוע רדפו הנאשם ושניים אחרים אחרי המתלונן, יליד 1997, וכשהתקרבו אליו בעטו בו, היכו אותו באמצעות מקל שהעבירו ביניהם והמשיכו להכותו גם לאחר שנפל לארץ. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן סדק באף, דימום מהאף ונפיחות בגשר האף, שפשופים בידיו וברגליו וחבלה בראשו.

הצדדים הודיעו על הסדר טיעון בנוגע לעונש, לפיו הנאשם יודה ויורשע בכתב האישום המתוקן, יישלח לקבלת תסקיר קצין מבחן וחוות דעת הממונה על עבודות שירות, והמאשימה תגביל את עצמה לעונש של שלושה חודשי מאסר בעבודות שירות ורכיבי ענישה נלווים, ואם הנאשם לא ימצא מתאים לעבודות שירות - לשלושה חודשי מאסר בפועל.

2. בטיעוניו לעונש אישר ב"כ המאשימה כי אירוע האלימות שקדם לביצוע העבירה כלל אלימות מצד המתלונן כלפי הנאשם ואחרים. בהסכמת הצדדים הוגש לעיוני כתב האישום שהוגש נגד המתלונן, בת"פ 35655-01-15 בבית משפט לנוער שבבית המשפט השלום בבית שמש, בו נקבעה אחריותו של המתלונן ללא הרשעה בעבירה של תקיפה, והוא נדון להתחייבות כספית ופיצוי לנאשם שבפני בסך 250 ₪.

עם זאת, ב"כ המאשימה טען כי על אירוע של אלימות לא היה מקום להגיב באלימות נוספת מצידו של הנאשם, בעיקר כאשר האלימות שבה נקט הנאשם היתה חמורה בהרבה ובלתי פרופורציונאלית לאלימות שהפעיל המתלונן, וכאשר המתלונן היה קטין במועד ביצוע העבירה והנאשם היה בגיר.

3. לעניין מתחם הענישה הפנה התובע לת"פ 31912-05-10 בבית משפט השלום בראשל"צ, **מדינת ישראל נ'**

מוטי טרוני, בו נגזר עונש מאסר לתקופה של חמישה חודשים על המערער שהורשע בעבירה של חבלה חמורה אשר גרמה למתלוננת שבר באפה, וכן לת"פ 2785/09 בבית משפט השלום בראשל"צ, **מדינת ישראל נ' אריאל אדרי,** שם נקבע בנסיבות דומות של גרימת שברים בפנים מתחם שבין מספר חודשי מאסר הניתנים לריצוי בעבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר בפועל. ב"כ המאשימה ביקש לקבוע מתחם שבין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות ועונשים נלווים לבין שנת מאסר בפועל.

באשר לשיקולים במסגרת המתחם ולהסדר הטיעון שהושג ציין ב"כ המאשימה כי המאשימה הביאה בחשבון קשיים ראייתיים, העדר עבר פלילי בשנים האחרונות והזמן שחלף מאז ביצוע העבירה. הוא ציין עוד כי הנאשם הודה ולקח אחריות, אם כי שירות המבחן קבע כי מדובר באחריות חלקית. לפיכך ביקש לקבל את ההסדר, להטיל על הנאשם עונש בחלק התחתון של המתחם, ולגזור עליו שלושה חודשי עבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

4. ב"כ הנאשם טען כי מדובר באירוע מלפני ארבע שנים, ומאז אין נגד הנאשם תלונות נוספות או מעורבות פלילית. גם העבר הקיים הוא לדבריו "דליל וישן". הסניגור הוסיף כי מאז האירוע הנאשם התחתן, הוא אב לתינוק ואשתו בהריון, הוא מפרנס את משפחתו, עבר כברת דרך ושינה את אורח חייו. עוד טען כי על אף שבזמן האירוע הנאשם היה בגיר והמתלונן היה קטין, הפרשי הגילאים ביניהם היו קטנים והנאשם עצמו היה רק מעט מעל גיל שמונה עשרה. הוא פירט את חלקו של המתלונן באירוע, וציין כי המתלונן תקף מספר אנשים, ואף פעל להשמדת ראיה כאשר מחק סרטון המתאר את האירוע מהטלפון של אחד המעורבים.

הסניגור הוסיף כי כיום היחסים בין הנאשם לבין המתלונן טובים, והנאשם הודה ולקח אחריות. הוא ביקש לקבוע מתחם שבין מאסר על תנאי ושל"צ לבין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם עובד בבית דפוס ועונש של מאסר בעבודות שירות יגרום לפיטוריו. בהתחשב בהעדר מעורבות פלילית של הנאשם בשנים האחרונות, המצביע על מסוכנות נמוכה, וכן לנוכח העונש שהוטל על המתלונן עקרון אחדות הענישה, ביקש ב"כ הנאשם להטיל עליו עונש שלא יעלה על של"צ, ולחלופין עבודות שירות לתקופה קצרה מזו שהתבקשה ע"י המאשימה.

ראיות לעונש

5. לנאשם הרשעה קודמת בעבירה של הצתה, בגינה נדון בשנת 2015 לשישה חודשי מאסר ועונשים נוספים.

6. שירות המבחן הגיש תסקיר בעניינו של הנאשם. בתסקיר התייחס קצין המבחן לעברו הרפואי של הנאשם ולקשיים שונים מהם סבל בגיל צעיר. כיום אינו נזקק לטיפול כלשהו. בנוגע לעבירה נשוא כתב האישום נאמר בתסקיר כי הנאשם הודה ולקח אחריות על ביצועה, אך עם זאת אחריותו היתה חלקית וצמצמה את חלקו. מהתסקיר עולה כי הן הנאשם והן המתלונן מסרו כי האירוע מאחוריהם והם מקיימים כיום קשרי ידידות. קצין המבחן התייחס לגורמי סיכון וסיכוי. הוא הזכיר הליך טיפולי בו שולב הנאשם בעבר בגין מעצרו בתיק ההצתה, והליכים טיפוליים במסגרת צו מבחן. מאידך ציין את יציבותו התעסוקתית של הנאשם ואת נישואיו ויחסו כלפי מעמדו כאב ומפרנס, כמו את העדר ההרשעות מהשנים האחרונות, כגורמי סיכוי חיוביים. המלצת שירות המבחן היתה להטיל על הנאשם ענישה מוחשית ומרתיעה שתהווה עונש מציב גבולות. לנוכח ההתרשמות החיובית מהתנהלותו של הנאשם בשנים האחרונות הומלץ לשקול ריצוי עונש מאסר בעבודות שירות, וכן מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

הנאשם נמצא מתאים לביצוע עבודות שירות.

מתחם העונש ההולם

7. הנאשם הורשע בעבירת אלימות, שיש בה כדי לפגוע בערכים של שמירה על שלומם וביטחונם של הזולת, ושל כלל החברה. גם פרובוקציה אינה מצדיקה תגובה אלימה, ודאי כאשר מדובר באלימות חמורה, תוך שימוש במקל, אשר גרמה למתלונן נזקים חמורים כולל שבר בפניו.

8. לעניין הענישה הנוהגת, אתייחס למספר פסקי דין הדנים במצבים דומים בהם נגרמו למתלוננים שברים או חבלות גופניות משמעותיות, על ידי נאשמים שלא היו בעלי פלילי מכביד:

- ע"פ 4605/13, **פלונים נ' מדינת ישראל** (25.2.14) - המערערים, אב ובן, הורשעו בתקיפת יו"ר ועד הבית ובנו, על רקע סכסוך שהסלים. כתוצאה מהתקיפה נגרמו לבן חבלות חמורות בפניו, אחת משיניו הוצאה ממקומה, נגרם לו שבר בלסת וחתכים עמוקים ברירת הפה שהצריכו טיפול רפואי בבית החולים לרבות ניתוח וקיבוע הלסת. על מערער 1 נגזר עונש של שני חודשי מאסר בעבודות שירות. על אף הכלל לפיו ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בערעורים על חומרת העונש, בית המשפט העליון סבר כי במקרה זה יש לבכר שיקולי שיקום על פני שיקולי הרתעה. לגבי מערער 1 שהיה קטין במועד ביצוע העבירה צוין כי מדובר בתלמיד מצטיין, מדריך בתנועת הצופים המתנדב לשרת בשנת שירות, שהתנהגות באירוע היא חריג שבחריגים לאופן התנהלותו הרגיל. הרשעתו של מערער זה בוטלה והוא נדון ל- 180 שעות של"צ ללא הרשעה וצו מבחן. עונשו של מערער 2, אביו של מערער 1, הומר ממאסר בפועל למאסר בעבודות שירות, תוך שבית המשפט צוין כי גם שופט בית המשפט המחוזי סבר שעונש זה הוא הראוי, אלא ש"מניעה טכנית" - חוות דעת הממונה על עבודות השירות שהיתה אז שלילית - הביאה אותו לגזור מאסר בפועל ממש.

- ת"פ (מחוזי ב"ש) 17759-02-15, **מדינת ישראל נ' חליל אמטיראת** (17.9.15) - הנאשם הודה והורשע בחבלה חמורה, בכך שבתגובה לזריקת חפץ לעברו השליך על המתלונן מוט ברזל שפגע בראש המתלונן. למתלונן נגרמו חתך מדמם ושבר דחוס, הפצע נסגר בסיכות. הצדדים הגיעו להסדר במסגרתו המאשימה הגבילה עצמה בטיעוניה לעונש של 12 חודשי מאסר ועונשים נלווים, וכן הוסכם על פיצוי בסך 15,000 ₪, ובית המשפט הטיל על הנאשם שישה חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי בסכום הנ"ל.

- ת"פ (מחוזי ב"ש) 28958-01-15, **מדינת ישראל נ' פלוני** (18.5.15) - הנאשם הודה והורשע בעבירה של חבלה חמורה, כאשר תקף את אחיו הקטין והיכה אותו בכל חלקי גופו תוך שימוש במקל, והותיר אותו חבול בבית. לקטין נגרם שבר בכף ידו הימנית ונפיחות בידו השמאלית, ובנוסף שריטות בסמוך לעינו. הנאשם ללא עבר פלילי, התסקיר בעניינו חיובי. בית המשפט כיבד הסדר טיעון לפיו הוטלו על הנאשם 400 שעות של"צ, מאסר על תנאי והתחייבות.

9. לנוכח האמור אני סבורה שמתחם הענישה לעבירה בה הורשע הנאשם שבפני נע בין של"צ נרחב לבין מאסר בפועל לתקופה של שנה או מעט למעלה מכך.

שיקולים במסגרת המתחם

10. הנאשם הודה, הכיר באחריותו לאירוע וחסך זמן.

אין מחלוקת על התקיימות פרובוקציה מצד המתלון אשר קדמה לאירוע. גם אם אין בעובדה זו כדי להצדיק את מעשיו של הנאשם, שלא היו פרופורציונליים לאלימות שהופעלה נגדו, הרי שיש משקל לעובדה שפעל כתגובה לקינטור ולא מתוך תכנון מוקדם.

התייחסתי לעיל פסק הדין בעניינו של המתלון, אשר נקבעה אחריותו ללא הרשעה והוא נדון לעונש מינימלי של התחייבות כספית ופיצוי נמוך למתלון. אמנם קיימים הבדלים ניכרים בין השניים, שכן המתלון היה קטין בעת ביצוע העבירה והורשע בעבירה של תקיפה סתם. עם זאת, הפרשי הגילאים בין השניים לא היו גדולים, ושניהם היו סמוכים לגיל הבגירות, כך אחד מהם מצידו האחר של הרף. כך שעל אף השוני בין הנאשם למתלון, עקרון אחדות הענישה מחייב התחשבות מסויימת בעונש המקל שנגזר על המתלון.

11. לנאשם שבפני הרשעה קודמת יחידה בעבירה של הצתה, שבוצעה בשנת 2014, עליה נדון בשנת 2015 לחצי שנת מאסר בעבודות שירות.

אמנם מדובר בעבירה חמורה שאינה כה ישנה. אולם כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן. מאז ביצוע עבירה זו עבר הנאשם שינוי מהותי באורח חייו. הוא נישא והפך לאב, עובד באופן קבוע ומכיר באחריותו כלפי בני משפחתו. כך שהעדר מעורבות פלילית של הנאשם בשנים האחרונות אינה מקרית והיא מבטאת תהליך שעבר.

בהקשר זה יש לראות גם את השיקול של חלוף הזמן. מעבר לזמן שעבר מאז ביצוע העבירה עד הגשת כתב האישום בשנת 2016 ומתן גזר הדין עתה, הזמן שעבר משמעותי גם בשל כך שהוא מבטא את השינוי שעבר הנאשם. שהטלת עונש מאסר, ולו בעבודות שירות, יהא בה כדי להחזיר את הנאשם לאחור, במקום לחזק את אורח החיים החיובי שבנה לעצמו.

בנוסף, המתלון עצמו מסר שאין לו עניין לעסוק בעבר והוא מצוי בקשרי ידידות עם הנאשם (אין מדובר בדברים בעלמא אלא שכך נכתב גם בתסקיר מפי המתלון).

12. בנסיבות אלו יש להעמיד את עונשו של המערער בתחתית מתחם הענישה, כאשר לנוכח הנסיבות שתוארו והשינוי באורח חייו של הנאשם, יתכן אף שהיה מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם לטובת שיקולי שיקום.

13. לאור האמור אני דנה את הנאשם לעונש כמפורט להלן:

של"צ בהיקף של 260 שעות. שירות המבחן יכין תכנית של"צ ויודיע עליה לבית המשפט תוך 60 יום.

מאסר על תנאי לשלושה חודשים למשך שלוש שנים על כל עבירת אלימות שהיא פשע.

פיצוי למתלון בסך 1,000 ₪ שישולם תוך 45 יום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ה' ניסן תשע"ח, 21 מרץ 2018, בנוכחות הצדדים.

